

И да ме разбудиш, няма где да ида:
Кой би ме взел, кой би ме пожалил?
Не ме буди, буйни ветре,
Венчето ми не разлюлявай;
Под кржста спя аз погребан
Забравен, от никого незнаен.

* * *

Веселят Грицко заболя. Той слабееше, бледнееше. Кашлица го душеше нощем. За млжкнаха веселите му песни. Престана да тича с другарите свои. Престана да играе веселите игри.

По цяли дни, болен, тжжен, седеше той в своята хижа. Отначало другарите му се отби- ваха при него, после почнаха да ходят по- редко и по-редко. Тежко им беше с болния Грицко.

Грицко седеше в хижата и мислеше. Всички постепенно го напуснаха. Той беше сам, сж- сем сам.

Валеше джжд. Той седеше на прозореца и гледаше калния пжт.

Далеч пред него се зеленееше степта, ши- рока, красива.

Всред степта — зад селото — стжрчеше на кржстопжтя забравен кржст.

Ветжржт виеше в коминя жално, жално.

„Всред полето, между малките нжтечки,
Над гроб самотен джрвен кржст стжрчи. . .

Запя изведнаж Грицко тихичко.

„Кой пееше това? Чия бе тая песен?“

Старата котка се тжркаше, предейки, ъ неговото столче.

„Ивас! Милия Ивас! Той пееше за самот- ното гробче, Ивас, къде си?“

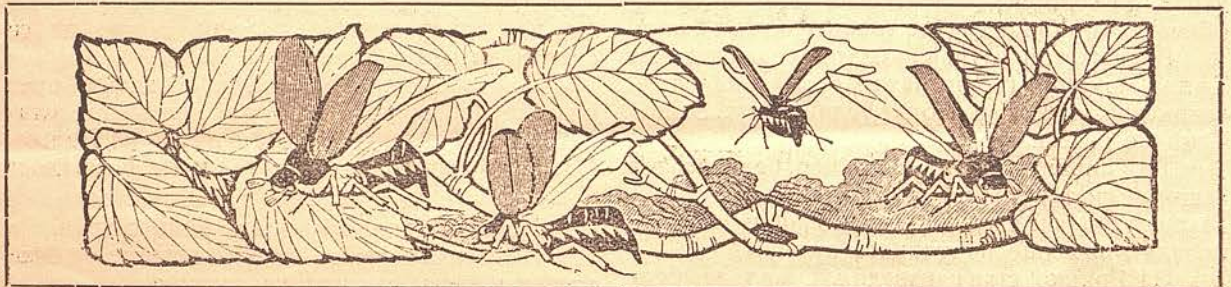
И спомни си Грицко, че Ивас, бедния, гжрбав Ивас, го няма; спомни си Грицко, как погребяха Иваса, как той не отиде даже да се прости с него. Спомни си Грицко, как го викаше бедният Ивас, как самотно умря той. Никой, никой не дойде при него, при бедния Иваса.

Грицко заплака. Сивата котка мжркаше в краката му, а в куминя виеше вятжра. Сам остана Грицко.

„Ивас, мили Ивас, прости ме, прости“.

Забрави веселят Грицко гжрбавия Ивас, забравиха веселите другари тжжня, болния Грицко.

От руски Р. Букурещлиева.

ЩО ПЕЕХА ЩУРЦИТЕ?

От Шарл Фромантен

Тебяха трима, моите певци. Качнали вжрху старата вжрба, в джното на моята градина, бяха си избрали за нотно столче един клон, леко гален от тих ветрец, и люлеещ се на слжнце. И моите певци имаха и вжздух, и светлина. Те бяха щастливи, те пееха! Тя- ното ритмично трио се разливаше бавно и отмерено, сякаш се ржководеше от сржчен диригент на невидим оркестжр. Звуковете на собствената им песен ги изпжлваха с радост, и нищо не ги вжлнуваше. Не ги стряскаше ни минаващият влак, чиято свирка пишеше вжзбог, ни малката кола на талигаря, който

проклинаше и размахваше своя камшик. Те изпитваха хубавото равнодушие на артиста или на поета, който, несмушаван от суетните вопли, се носеше вжрху крилете на своите мечти. По някога тжй се унасяха в песента си, щото тя отмяляно замираше, и те сякаш из- падаха в пжлна забрава. Навремени се спи- раха за някоя секунда, за да кусят от сока на клона, що ги люлееше. После отново пое- маха своя еднообразен припев.

Що пееха щурците на моята стара вжрба?

Те пееха за хубавото поле, цяло позла- тено от слжнцето. И пееха леко и увлекателно,